

זמי איש יקר

את זמי פגשתי לראשונה בבית הוריי בראש-פינה. זמי כמרכז וועדת בריאות דאז ובטי דוארי שעבדה הרבה שנים במרפאת הקיבוץ, באו לבקש את ידי, לבוא ולהיות אחות שכירה בקיבוץ כפר-הנשיא. זמי ובטי ליוו אותי במשך כל השנה הראשונה הזאת כאן. במסירות ואהבה.

סוף שנת 1968, קצת יותר משנה לאחר מלחמת ששת הימים, אני בדיוק חזרתי מאירופה, לאחר שנה של עבודה כאחות בבית חולים אוניברסיטאי בהולנד, וטיול גדול באירופה. המושג קיבוץ הדהד בהערכה בכל מקום בו דרכתי אז באירופה. אנשים העריצו את ארץ ישראל על ניצחונה בששת ימים, ורק רצו לדעת ממני על הקיבוץ. לא ידעתי כלום. כשחזרתי הביתה, הכי התאים לי אז לעזוב את בית-החולים צפת, ולבוא לעבוד בקיבוץ.

זמי איש יפה וחתיך, עיניים מחייכות, אוהב אדם. בביתו שררה אהבה גדולה כבוד הדדי והערכה בינו לבין שוש רעייתו לחיים, היה נעים מאוד לשבת בחברתם "לארוחת ארבע". כזאת אהבה רציתי לי לעצמי.

מזמי למדתי שיעור ראשון של הילכות ונימוסין בקיבוץ אנגלו-סאכסי, שאם שואלים אותי "מה שלומך"? לא לספר להם. הם לא באמת רוצים לדעת. הם מתכוונים לסתם היי. ככה זה אצל האנגלים, הוא אמר... 😊

מבחינתי הקיבוץ היה של זמי, וזמי היה הקיבוץ.

כעבור כמה חודשים כאן, הכרתי את ניל שרקי, שסיים את האולפן, ועבד במטע התפוחים עם זמי, שהיה רכז המטע הגדול והמפואר הזה.

לימים זמי נבחר להיות מרכז משק, ניל נשלח אז למדרשת רופין ללמוד על גידול עצי פרי סובטרופיים, חזר ונטע כאן את המטע הראשון של האבוקדו. ניל ריכז וטיפח את הענף הרבה שנים.

זמי תמיד התעניין אם טוב לנו, עם החיוך הטוב והאופטימי שלו תמיד יכולתי להתברך שזכיתי בקרבתו.

מאוחר יותר התחברתי והערכת מאד ואהבתי את כל הקבוצה הנדירה הזאת של הוותיקים. שידעו כאן כל אבן ופיסת אדמה. הם התברכו בשייכות ומחויבות מלאה למקום. הם אלה ששיכנעו את ניל ואותי להישאר כאן ולהשתייך, כחברי קיבוץ.

האמנתי להם ובהם. למדתי מהם המון על מחויבות, על אחריות, על עזרה הדדית, על אהבת אמת וקשר למקום הזה.

עם כל אחד מהם שהולך לדרכו, חלק ממני, חלק מאיתנו, עוזב איתו.

לך לדרכך איש יקר ויפה. זכרך נצור עימנו לעולמים.

שושנה שרקי